

10 e Kamer

0261

Nr. 448/03
VAN HET PARKET

Nr. 96569
VAN HET ARREST
I.

II

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

17 februari 2006

not. 66.17.3022/96/3 van het Openbaar Ministerie en:

1. Het college van burgemeester en schepenen van
, met burelen te
burgerlijke partij en eiser tot herstel;
2. wonende te
burgerlijke partij;
3. , thans overleden, en zijn echtgenote
, samenwonende te
burgerlijke partijen;

Tegen:

1.Nr. , bediende, geboren te
; op , wonende te

2.Nr. | bediende, geboren te
; op | , wonende te

Beklaagd van : te van op of rond 1 januari
1996 tot op datum der dagvaarding :

Als daders om het misdrijf uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben :

A. Bij inbreuk op art. 44 §1-1, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben

gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :
-gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :

oude stallingen gesloopt te hebben en niet vergunde woning opgericht te hebben en dit alles instandgehouden te hebben,

B. Bij inbreuk op art. 12, 56 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij Decreet dd. 20.4.1994, afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan.

En in de zaak **not. 66.97.91/01/26** van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____ bediende, geboren te _____
op _____ wonende te _____

Beklaagd van : te _____ , vanaf minstens 10 januari 2001 tot en met de dag der dagvaarding :

Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, door :

het instandhouden van een aanvulling met steenpuin welke gestort werd langs de rand van de kreek tot ongeveer 20 meter voorbij de woning

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 18 maart 2003, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Vult, wat betreft not. nr. 66.17.3022/96/3, ingevolge de inwerkingtreding op 1.5.2000 van het Decreet van 18.5.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de tenlastelegging als volgt aan: "de feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 146-1° en 147 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening".

- Op strafgebied

Spreek de beklaaide _____ vrij van het hem ten laste gelegde Feit
B onder not. nr. _____
Spreek de beklagde _____ vrij van de haar ten laste gelegde fei-
ten A en B onder not. nr. _____

Verzendt de beklaagde _____ /an het vervolg zonder kosten.

Veroordeelt de beklaagde _____ wegens de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A van not. nr. _____ en de tenlastelegging voorzien in not. nr. _____ samen tot een geldboete van € (200, gedeeld door 40,3399, met 1990 decimes verhoogd =) 991,57.

Zegt dat bij niet betaling binnen de termijn voorzien door de wet de geldboete zal mogen worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van twee maand.

Overwegende dat de veroordeelde _____ nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maand en dat men hopen mag dat hij zich voortaan niet meer zal misdragen, gelast gedurende een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van een gedeelte groot € (100, gedeeld door 40,3399, met 1990 decimes verhoogd =) 495,79 van de uitgesproken geldboete van € (200, gedeeld door 40,3399, met 1990 decimes verhoogd =) 991,57, de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel bepaald zijnde op één maand.

Legt de beklaagde _____ tevens een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Verplicht de beklaagde _____ bovendien om een bedrag van € 10, met veertig decimes verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt aan _____ over te gaan tot HERSTEL van de plaats in de oorspronkelijke toestand conform de vordering van de Stedenbouwkundig Ingenieur d.d. 18.6.1997 en dit binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn dat de stedenbouwkundige inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de Stedenbouwkundig Ingenieur door de beklaagde _____ een dwangsom zal worden verbeurd van € 123,95 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Beveelt aan de beklaagde _____ over te gaan tot HERSTEL van de plaats in de oorspronkelijke toestand conform de vordering van de Stedenbouwkundig Ingenieur d.d. 10.1.2001 en dit binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn dat de stedenbouwkundige inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel

153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de Stedenbouwkundig Ingenieur door een dwangsom zal worden verbeurd van 49,48 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op € 154,15.

Veroordeelt de beklaagde tot een gedeelte van de gerechtskosten in hun geheel begroot aan zijn zijde begroot op € 147,65.

Laat de overige kosten gemaakt met betrekking tot de beklaagde ten laste van de Belgische Staat.

- Op burgerlijk gebied

Vordering van het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN van

Verklaart de vordering tot herstel ontvankelijk en gegrond.

Beveelt aar op verzoek van de burgerlijke partij, over te gaan tot HERSTEL van de plaats in de oorspronkelijke toestand, meer bepaald het afbreken van de nieuwbouwwoning binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld de burgerlijke partij in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de burgerlijke partij door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 123,95 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten.

Vordering van

Verklaart de vorderingen van de burgerlijke partijen in zoverre zij gericht zijn tegen de beklaagde voor de tenlastelegging A (not. nr.) ontvankelijk en gegrond voor de gevorderde som van € 1,00 moreel meer de compensatoire intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf de datum van de oprichting tot op heden en vanaf heden met de moratoire intresten en de kosten.

Vordering van

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij in zoverre zij gericht is tegen de beklaagde gelet voor de tenlastelegging A (not. nr.)

ontvankelijk en gegrond voor de som van € 1,00 moreel meer de compensatoire intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf de datum van de oprichting tot op heden en vanaf heden met de moratoire intresten en de kosten.

Wijst het meer en anders gevorderde af als ongegrond.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 27 maart 2003 door de beklaagde wat feit A betreft en de uitgesproken herstelmaatregel.
- 2 april 2003 door het Openbaar Ministerie tegen de beide beklaagden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

de burgerlijke partij het college van burgemeester en schepenen van in haar eisen bij monde van meester advocaat aan de balie te

de burgerlijke partijen hun eisen bij monde van meester advocaat aan de balie te

* * *

1. Bij niet bestreden beslissing van de eerste rechter van 4 februari 2003 (stukken 1/119 en 2/24) werden de zaken gekend bij het parket van de procureur des Konings van Dendermonde onder de nummers samengevoegd.

De telastleggingen A en B in de zaak met notitienummer (te last gelegd aan de beide beklaagden) worden hierna verder respectievelijk telastlegging A en telastlegging B genoemd. De enige telastlegging in de zaak met notitienummer (enkel aan de eerste beklaagde te last gelegd) wordt hierna verder de telastlegging C genoemd.

2.1.1. De burgerlijke partij is op tijdens het beraad van de eerste rechter, overleden.

Het door hem gevoerde geding werd noch vrijwillig noch gedwongen hervat.

De zaak is dan ook niet in staat van wijzen wat betreft het hoger beroep van de beklaagde tegen de beslissing van de eerste rechter waarbij de vordering van tegen deze beklaagde, voor zover gesteund op de telastlegging A, wordt ingewilligd tot beloop van € 1.

2.1.2. Voor het overige werd het hoger beroep van de beklaagde tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en is het ontvankelijk. Dit ontvankelijk beroep heeft enkel betrekking op de beslissingen over de

tegen hem gerichte strafvordering en op de beslissingen "te zijn laste" over de tegen hem gerichte civiele vorderingen van de burgerlijke partijen die de telastlegging A betreffen.

2.2. Het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen de beide beklagden werd eveneens tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk.

2.3. De beslissingen van de eerste rechter over de vordering van de oorspronkelijke burgerlijke partij zijn niet door enig beroep bestreden is geen partij voor het Hof.

2.4. Het college van burgemeester en schepenen van te onderscheiden van de stad ofschoon deze laatste voor de eerste rechter door het college werd vertegenwoordigd, heeft zich voor de eerste rechter burgerlijke partij gesteld. Het college trad "ondergeschikt" ook op als "vrijwillig tussenkomende partij". De eerste rechter behandelt in het overwegende en het beschikkende gedeelte van haar uitspraak het college uitsluitend als burgerlijke partij. Zij acht zich deels onbevoegd om van de vordering kennis te nemen, verklaart de vordering tot schadevergoeding (klaarblijkelijk voor zover gericht tegen de eerste beklagde) onontvankelijk en verklaart de vordering tot herstel (klaarblijkelijk ook voor zover gericht tegen de eerste beklagde) gegrond. Er is geen beroep tegen de beslissing van de eerste rechter in de mate dat de vordering van het college als burgerlijke partij niet werd ingewilligd. Uit de in eerste aanleg door het college in conclusies gebruikte bewoordingen en zoals bevestigd ter terechtzitting van het Hof door de betrokken partijen diende de vordering van het college, althans voor zover zij het herstel en de dwangsom betreft, zo te worden begrepen dat het college voor de rechter optrad als eiser tot herstel ter verdediging van zijn krachtens de stedenbouwwetgeving gestelde vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Niets staat er aan in de weg dat het college van burgemeester en schepenen van (ook) voor het Hof optreedt als eiser tot herstel, gelet op het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen de beslissingen van de eerste rechter over de strafvordering, waartoe de herstellvordering van het college behoort.

2.5. De eerste rechter gaat er in haar beslissing van uit dat de vordering van de burgerlijke partij tegen de beide beklagden uitsluitend gesteund is op de telastleggingen A en B en niet op de telastlegging C.

De eerste rechter verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de vordering van deze burgerlijke partij voor zover gericht tegen de tweede beklagde. Deze beslissing is niet bestreden door enig hoofdberoep.

De vordering van deze burgerlijke partij werd ingewilligd voor zover gericht tegen de eerste beklagde en gesteund op de telastlegging A. Deze beslissing is bestreden door het beroep van de beklagde

De eerste rechter verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de vordering van deze burgerlijke partij voor zover gericht tegen de eerste beklagde en gesteund op de telastlegging B.

Op de terechtzitting van het Hof heeft deze burgerlijke partij € 1 schadevergoeding gevorderd; zij steunt haar vordering blijkens haar conclusie voor de eerste rechter mede op de misdrijven omschreven in deze telastleggingen B en C. Dit laatste houdt in dat de burgerlijke partij incidenteel beroep aantekent tegen het bestreden vonnis voor zover haar vordering tegen de eerste beklagde gesteund op het misdrijf omschreven in de telastleggingen B en C niet wordt ingewilligd. Dit incidenteel beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk, nu deze partij de hoedanigheid heeft van geïntimeerde ten aanzien van de eerste beklagde.

2.6. De eerste rechter gaat er in haar beslissing van uit dat de vordering van de burgerlijke partij tegen de beide beklagden uitsluitend gesteund is op de telastleggingen A en B en niet op de telastlegging C.

De eerste rechter verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de vordering van deze burgerlijke partij voor zover gericht tegen de tweede beklagde. Deze beslissing is niet bestreden door enig hoofdberoep.

De vordering van deze burgerlijke partij werd ingewilligd voor zover gericht tegen de eerste beklagde en gesteund op de telastlegging A. Zij is bestreden door het beroep van de beklagde

De vordering van deze burgerlijke partij tegen de eerste beklagde, steunt blijkens de conclusies neergelegd voor de eerste rechter mede op het misdrijf omschreven in de telastleggingen B en C. Dit laatste houdt in dat ook de burgerlijke partij incidenteel beroep aantekent tegen het bestreden vonnis voor zover haar vordering tegen de eerste beklagde gesteund op het misdrijf omschreven in de telastleggingen B en C niet wordt ingewilligd. Ook dit incidenteel beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk, nu deze partij de hoedanigheid heeft van geïntimeerde ten aanzien van de eerste beklagde.

2.7. Uit het voorgaande blijkt dat het Hof niet gevat is door enig beroep tegen de beslissingen van de eerste rechter over de civiele vorderingen tegen de beklagde

3. De kwalificatie van de te last gelegde feiten dient te worden verbeterd als volgt:

- *telastlegging A:*

"te

bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van

grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

1. het slopen van oude stallen en het bouwen van een nieuwbouwwoning,

op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 1 januari 1996 tot en met 1 december 1996,

2. het instandhouden van de onder A.1. omschreven toestand

vanaf voormelde niet nader te bepalen tijdstippen tot en met 10 oktober 1997,"

- *telastlegging B:*

"te

bij inbreuk op art.12, strafbaar gesteld door art.56,1° van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd bij decreet van 20 april 1994, afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan,

op niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 1 januari 1996 tot en met 10 oktober 1997",

- *de telastlegging C:*

"te

bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake,

het in stand houden van een zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning tot stand gebrachte aanvulling met steenpuin (gestort langs de rand van de kreek tot ongeveer 20 meter voorbij de woning),

van 10 januari 2001 tot en met 20 september 2001.”

Van deze aanpassingen werd aan de partijen op de terechtzitting van 13 januari 2006 kennis gegeven. De aldus verbeterde telastleggingen hebben betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaardingen aan ten grondslag ligt.

4.1. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maken de onder A en C te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S.29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

4.2. Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het sub A, onderdeel 2, en C te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in natuurgebied, kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

5. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A en B ten grondslag liggen in hoofde van elke beklaagde de uiting van een zelfde strafbare gedraging en maken zij voor ieder van hen slechts één misdrijf uit, waarvan de verjaringstermijn een aanvang neemt op de datum van het laatste feit, dit is 10 oktober 1997. De termijn werd regelmatig gestuit door de beslissing van de eerste rechter op de terechtzitting van 26 februari 2002 waarbij de zaak voor verdere behandeling in voortzetting werd gesteld naar de terechtzitting van 31 oktober 2002. Nog buiten beschouwing gelaten de periodes van schorsing van de verjaringstermijn, is de strafvordering met betrekking tot deze telastleggingen dus niet vervallen door verjaring.

De verjaringstermijn van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging C neemt een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is op 20 september 2001. Ook met betrekking tot deze telastlegging is de strafvordering niet vervallen door verjaring.

6. Wat betreft de strafvordering tegen de tweede beklaagde overweegt het Hof wat volgt.

6.1. De telastleggingen A, onderdelen 1 en 2, en B, zoals hiervoor onder 3 nader omschreven, zijn in haren hoofde niet bewezen.

De beklaagde is geen (mede)eigenaar van de grond waarop de werken plaats grepen; echte zeggenschap over het bouwen en het in stand houden van de nieuwe constructie op de grond van de eerste beklaagde

had zij niet. Als feitelijk samenwonende met de eerste beklagde was zij ongetwijfeld nauw betrokken bij de werken en wat naar aanleiding daarvan gebeurde. Het staat evenwel niet vast dat zij op een van de wijzen van strafbare deelneming vermeld in art.65 van het Strafwetboek aan de totstandkoming van de te last gelegde misdrijven zou hebben meegewerkt. Terecht werd zij door de eerste rechter vrijgesproken.

6.2. De hierna vermelde herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen met betrekking tot de nieuwbouwwoning dienen dan ook te worden afgewezen voor zover zij tegen haar zijn gericht.

7. Wat betreft de beslissing over de schuld en de straf met betrekking tot de telastleggingen A en B tegen de eerste beklagde overweegt het Hof wat volgt.

7.1.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de beide onderdelen van de telastlegging A, zoals hiervoor onder 3 nader omschreven, lastens de beklagde bewezen.

7.1.2. Uit de foto's en de vaststellingen in het dossier blijkt dat het niet gaat om verbouwen van de oude woning, dit is deze woning anders van bouw maken, maar om het oprichten van een nieuwbouwwoning; het feit dat hierbij verwaarloosbare kleine restanten van de oude woning, zoals een stuk oude vloer, werden aangewend doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

7.1.3. Wanneer de wet, c.q. het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van deze beklagde moet worden aangezien, nu hij door geen van de in conclusies aangevoerde middelen het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, enigszins geloofwaardig maakt.

Het Hof is van oordeel dat de beklagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

7.2. Terecht stipt deze beklagde aan dat minstens niet blijkt dat de telastlegging B (mede) betrekking zou hebben op wat in de telastlegging C de "aanvulling met steenpuin" wordt genoemd, die zich situeert langs de bouwkundig rechterzijde van de nieuwbouwwoning van de eerste beklagde en langs de westzijde van de kreek, eigendom van de burgerlijke parti

Evenwel betreft de telastlegging B ook niet de oude stenen afkomstig van de sloopwerken op het terrein die opgestapeld lagen om te worden gekuist met het oog op eventueel hergebruik. Het gaat daarentegen wel om een reeks bouwafval grotendeels achtergelaten op het perceel eigendom van deze beklagde onmiddellijk achter de woning, zoals blijkt uit de foto's in het dossier en de zintuiglijke waarnemingen van verbalisanten. De eerste beklagde wilde zich van deze afval ontdoen door hem in oneffenheden in

het terrein achter te laten; hij heeft de stenen en de stukken steen na het verstrijken van de termijn vermeld in de telastlegging B overigens naar eigen zeggen naar het afvalcontainerpark gevoerd. Dat hij in de periode vermeld in de telastlegging B verhinderd zou zijn geweest door wie dan ook om de afval te verwijderen maakt hij geenszins geloofwaardig.

7.3. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A, onderdelen 1 en 2, en B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklagde de uiting van een zelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit, waarop één straf dient te worden toegepast, de zwaarste zijnde deze bepaald in het Afvalstoffendecreet; hierbij houdt het Hof rekening het feit dat met betrekking tot het stedenbouwmisdrijf toepassing dient gemaakt te worden van de straf bepaald in het coördinatiedecreet en niet met de thans geldende zwaardere straf bepaald in het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

De beklagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en geruime tijd, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging A, onderdeel 2, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd, in schaars natuurgebied, totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. Hij liet verder afval achter op het terrein eerder dan zich de moeite te getroosten om er zich volgens de regels van te ontdoen.

Slechts een omvangrijker geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden. In het voordeel van deze beklagde houdt het Hof rekening met zijn blanco strafrechtelijk verleden en het groot tijdsverloop sedert de feiten.

Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat deze beklagde het misdrijf heeft gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50 ongeacht de datum

van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, bedraagt € 25.

Vermits de afvalstoffen werden verwijderd (stukken 1/55 en 1/95) dient de verwijdering ervan niet meer te worden bevolen.

8. Wat betreft de schuld van de eerste beklagde aan het misdrijf omschreven in de telastlegging C overweegt het Hof wat volgt.

Langs het oosten grenst het perceel grond van de eerste beklagde aan (een deel van) een kreek eigendom van de burgerlijke partij

Vanaf de straat tot een twintigtal meter verder vertoont deze grens een afwijking ten opzichte van het kadasterplan waardoor het perceel van de eerste beklagde is "vergroot" (verslag Zowel de linker- als de rechteroever van de kreek is versterkt; de aanvulling die tot het "vergroten" aanleiding heeft gegeven zou gebeurd zijn met steenpuin.

Vooreerst blijkt niet dat de "aanvulling" een vaste inrichting is in de zin van art.44 § 1.1° van de Stedenbouwwet (voor zover zij zou zijn tot stand gebracht in een periode dat deze wet van toepassing was), van art.42 § 1,1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, of nog in de zin van art.99 § 1-1° DORO, waarvoor een bouwvergunning c.q. stedenbouwkundige vergunning was vereist.

Vervolgens is niet aangetoond wanneer de aanvulling tot stand werd gebracht; er zijn aanwijzingen dat het gebeurde in 1966, maar het kan ook jaren eerder zijn gebeurd onder gelding van de besluitwet van 2 december 1946, die vóór de stedenbouwwet van toepassing was, toen een overtreding van de stedenbouwwetgeving nog een aflopend misdrijf uitmaakte.

Tenslotte was er, in de veronderstelling dat zou worden aangenomen dat het tot stand brengen van de aanvulling vergunningsplichtig zou zijn geweest, niets dat van aard was mee te brengen dat de eerste beklagde wist of moest weten dat sprake was van een wederrechtelijke toestand, zodat in elk geval niet is aangetoond dat hij ter zake wetens, dit is bewust, handelde in strijd met de wet; minstens is derhalve de aanwezigheid van het moreel bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn, niet aangetoond.

Anders dan de eerste rechter deed acht het Hof de telastlegging C niet bewezen.

9.1. Bij brief van 18 juni 1997 met bijlagen (stuk 1/35 en 36) vorderde de toenmalige gemachtigde ambtenaar bij toepassing van art.68 § 1.a van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (de ambtenaar heeft het ten onrechte nog over art.65 § 1.a van de stedenbouwwet) het herstel van de plaats in de vorige toestand, althans wat betreft de nieuwbouwwoning, nl. het afbreken van de

nieuwbouwwoning, met de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De vordering wordt gemotiveerd door de strijdigheid van de constructie met de ligging van het goed in natuurgebied volgens het gewestplan

De gemachtigde ambtenaar acht de nieuwbouw "stedenbouwkundig absoluut niet verantwoord". Deze vordering wordt herhaald in de brief van 4 maart 1998 in fine (stukken 1/123/2 en 3) en wordt van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur sinds diens benoeming (art.198 DORO).

9.2. Eiser tot herstel het college van burgemeester en schepenen van heeft weliswaar bij wijze van onontvankelijke burgerlijke partijstelling en, ondergeschikt als vrijwillig tussenkomende partij, maar duidelijk bij toepassing van het op dat ogenblik geldende art.68 § 1.a van het coördinatiedecreet eveneens het herstel van de plaats in de vorige toestand gevorderd door het afbreken van de nieuwbouwwoning, met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Op de terechtzitting van het Hof werd de herstellvordering evenwel niet gehandhaafd in de zin dat het college met een eventuele herstellvordering wil wachten tot het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan "zonevreemde woningen" zal zijn tot stand gebracht, op grond waarvan "het onroerend goed zou kunnen verbouwd worden". Het Hof stelt derhalve vast dat er hier en nu geen herstellvordering van het college is waarover het Hof uitspraak dient te doen.

9.3. Het Hof gaat niet in op de vraag van de eerste beklagde om de behandeling van de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur onbepaald uit te stellen. Een verder uitstel zou de afhandeling van de strafvordering, waartoe deze herstellvordering behoort, binnen een redelijke termijn, ook vereist in het algemeen belang en in het kader van een goede rechtsbedeling, in het gedrang brengen. Het Hof dient te beslissen op basis van de thans geldende voorschriften en het blijkt niet dat deze op het punt staan gewijzigd te worden in de zin dat de herstellvordering niet langer passend zou zijn. Het Hof is om dezelfde redenen van oordeel geen gebruik te moeten maken van de thans ter zake geldende mogelijkheid om de herstellvordering voor "eensluitend advies" over te maken aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (art.198 bis DORO).

9.4. Art.149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de eerste beklagde wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de hiervoor in 9.1. vermelde brieven, onder meer met betrekking tot de ernst van de overtreding en de verenigbaarheid met de bestemming, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in natuurgebied en de feitelijke vaststelling dat de nieuwbouwwoning met deze bestemming strijdig is. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding; de eerste beklagde heeft in natuurgebied een nieuwbouwwoning opgetrokken duidelijk wetende dat hiervoor geen vergunning kon worden bekomen en door aanvankelijk een deel van de muren te laten staan heeft hij de indruk willen wekken dat het om instandhoudingswerken ging. Uit niets blijkt dat hij ook maar enigszins werd misleid omtrent het strafbaar karakter door bepaalde beslissingen van de overheid; in tegenstelling tot hetgeen de eerste beklagde stelt loopt een vergelijking met wat hij "het geval" noemt omdat hier toepassing kon worden gemaakt van de zogenaamde opvolgeregeling, die wat hem betreft niet meer gold en overigens blijkens de gegevens van het dossier ook onder de gelding ervan op het perceel van deze beklagde niet van toepassing was.

Alle omstandigheden in acht genomen, waaronder de hierna verleende termijn om tot het herstel over te gaan, is het Hof van oordeel dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand opweegt tegen de last die er voor de overtreder ongetwijfeld uit voortvloeit. De wettigheidscontrole mag niet verglijden tot een opportuniteitstoets.

Het Hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

9.5. Ofschoon de eerste beklagde reeds ruim 8 jaar kennis heeft van de vordering tot herstel kan hem in de gegeven omstandigheden nog een ruime termijn worden gegeven om tot het herstel over te gaan, in het bijzonder in acht genomen het feit dat het om de woning gaat die door het gezin wordt betrokken.

9.6. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het lange talmen van de eerste beklagde in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging A, onderdeel 2, om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

Alle omstandigheden in acht genomen kan bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek wel nog een respijttermijn van 6 maanden worden bepaald waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

10. Bij brief van 9 februari 2001 vorderde de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur naar aanleiding van nieuwe vaststellingen

bij toepassing van art.149 § 1 DORO het herstel van plaats in de vorige toestand met betrekking tot de aanvulling met steenpuin. Deze aanvulling werd door een deskundige van ARHOM vastgesteld en maakte het voorwerp uit van het aanleggen van het dossier not.nr. en de dagvaarding met betrekking tot wat hier de telastlegging C wordt genoemd.

Het college van burgemeester en schepenen heeft op dit punt geen herstellvordering geformuleerd.

Gelet op de vrijspraak van de eerste beklagde is deze vordering, ook voor zover tegen hem gericht, niet gegrond.

11.1. De burgerlijke partij is mede-eigenaar van de grond gelegen langs de oostzijde van de kreek eigendom van haar dochter, de burgerlijke partij dus aan de andere oever van de kreek dan deze waaraan het goed van de eerste beklagde paalt.

Deze burgerlijke partij bewijst niet schade te hebben geleden door het misdrijf omschreven in de telastlegging A, onderdelen 1 en 2.

Persoonlijke schade door het misdrijf omschreven in de telastlegging B is evenmin bewezen.

Voor zover haar vordering betrekking heeft op de voor de eerste rechter ingeroepen schade door "het uitzicht op de oeverversterkings- en verstevigingswerken" is zij niet voor inwilliging vatbaar, gelet op de vrijspraak voor de telastlegging C.

11.2. De burgerlijke partij is eigenares van de kreek die paalt aan de oostzijde van het goed eigendom van de eerste beklagde.

Geen van de gegevens van het dossier toont aan dat deze burgerlijke partij door het misdrijf omschreven in de telastlegging A, onderdelen 1 en 2, enige persoonlijke schade heeft geleden. Het is niet aangetoond dat de nieuwbouwwoning voor haar visueel of anderszins storend zou zijn, onder meer gelet op het feit dat haar eigendom geen bewoond pand betreft maar een kreek. De plaats van inplanting van de nieuwbouwwoning is in de gegeven omstandigheden niet van aard schade voor deze burgerlijke partij mee te brengen; dat bepaalde regelen van "goed nabuurschap" zouden zijn miskend met schade voor deze burgerlijke partij voor gevolg wordt onvoldoende gepreciseerd en is evenmin bewezen.

Deze burgerlijke partij toont evenmin aan enige persoonlijke schade te hebben geleden door het misdrijf omschreven in de telastlegging B.

Tot slot is haar vordering voor zover zij steunt op het misdrijf omschreven in de telastlegging C, gelet op de vrijspraak, niet voor inwilliging vatbaar.

OP DEZE GRONDEN,

Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de artikelen :

hiervoor aangehaald en de artikelen:
38, 40, 41, 44, 45, 65, 66, 100 Strafwetboek.

gebracht op € 2 478,94 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de dagvaarding van 10 oktober 1997 vermeld, in de oorspronkelijke toestand door het afbreken van de nieuwbouwwoning binnen een termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van (18+6=) 24 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

wijst de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met betrekking tot de aanvulling nader vermeld in de verbeterde telastlegging C af als niet gegrond,

stelt vast dat er geen herstellvordering is van het college van burgemeester en schepenen van waarover het Hof zich dient uit te spreken,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, behoudens voormelde kosten die hiervoor ten laste van de Staat worden gelegd en de kosten van de dagvaarding aan de beklaagde betekend op 2 oktober 2001 in de zaak not.nr. die eveneens ten laste van de Staat worden gelegd,

begroot de kosten waartoe de beklaagde wordt veroordeeld op € 147,56 in eerste aanleg en op € 156,59 in beroep, vaststellend dat deze ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf,

op burgerrechtelijk gebied:

verklaart de vordering van de burgerlijke partijen
ontvankelijk doch niet gegrond,

veroordeelt deze burgerlijke partijen tot de kosten in beide aanleggen met
betrekking tot hun vordering gemaakt.

Kosten:		
	Afschriften:	57,00
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	55,35
		<hr/>
		142,35
	+ 10 % :	14, 24
		<hr/>
	Totaal :€	156,59

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **17 februari 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
, raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier.

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en);